

Tatăl meu

În presă din 1998. Câ tigător al "Premiului special pentru reportaj" decernat de Clubul Român de Presă. Instituții media unde a fost angajat sau la care a colaborat: Cașavencu, Opinia veche, Ie eanul (Media Pro), Libertatea, Evenimentul Zilei, Național, Penthouse, Universul, Flacăra, Monitorul, Obiectiv. De la începutul anului 2005 angajat al Jurnalului Național. Poeme publicate în revistele literare: Oglinda, Contact Internațional, Vatra Veche, Citadela, Porto-Franco.

Cristinel C. Popa

Precum în cer, nu e pe pământ (fără tată).
Tatăl meu care te-ai dus la ceruri
Miruiască-se renumele tău,
Vie familia ta ce te plânge,
Facă-se gândul tău fără de prihană,
Precum în cer nu e pe pământ.
Viața noastră cea fără de tine
Îndulcească-ne-o nouă, Doamne, astăzi
i mâine
Că destul am plâns i ne-am întristat că
prea devreme ni l-ai luat
Precum în cer nu e pe pământ (fără tată).
i îți iertăm, Ție, Doamne, gândul rău,
că la ceas de seară ai vrut
Ca el să moară
i îți iertăm i noi gre elile Tale
Precum i Tu le ierți pe ale noastre
Sau ale gre iților tăi.
i nu ne mai perpeli de dorul învierii i
al dorinței de a-l avea din nou între noi
i nu ne aduce pe noi la enervare, că la
biserica nu mai avem curaj să ajungem
de întunericul i întristarea ce ne-a
cuprins
Ci ne explic' nou' cu ce a gre it el i noi
toți,
cu ce a fost el mai ne-bun decât alții de
ni l-ai luat la ceas de înserare
Căci a Ta a fost hotărârea
La sfat cu cel moldovean i mai
ortoman. Ducă-se, i el, asemenea, pe
pustii.
Căci a ta e
Puterea i necruțarea.
În numele mamei,
Al fratelui mai mare i al celui mai mic
fiu
Amin, cu-n pahar de vin. În Dumnezeii
mă-tii, Doamne, iartă-mă!

Călătorie

Stăteam în penultima bancă, în
autobuzul gol,
Umbre i păsări se reflectau în geam
De o săptămână i o viață oferul
murise.
Ma ina atingea cel din urmă prag
cosmic,
Evadam în timp magistral.
Osiile i mecanismele se roteau ca
două piese pierdute în spațiu.
Părăseam deja bulevardul. Ne
îndreptam spre steaua lui Iris.
Navigam către soarele cald.
Pe drumul cel vechi, pe unde trecuse i
Sf. Petru, nici un indicator.
A fi vrut să gust, în duet, lacomi, din
trupul cândva plin de viață, licoarea ce
ne-ar fi menținut în siguranță, teferi.
Dar totul părea nemi cat i gol între
focuri, focuri înalte,
Roțile de argint i titan, o frumusețe, s-
au oprit deodată. i halca aceea imensă
din nu tiu ce material universal s-a
transformat în... Bing-Bang.

Ploaia

Când plouă e ca i cum ai face dragoste
cu natura.
Picăturile fierbinți îți pătrund în
sinapse, picurii mici se ițesc între
cursele memoriei.
Nu răsare nimic după aceea.
Ploaia e neru inată, căzută pe co ciug
în timpul slujbei, intră apoi în
intimitatea cavoului.
Agățată de aripa unei astronave ajunge
dincolo de nori, aproape de Calea
Lactee
Dacă nu întreagă, măcar urmele
acesteia. Urmele ploii.
După care se întoarce pe pământ lipită
de un meteorit uria .

i cea picătură de ploaie care love te
violent pământul face ca Terra să se
umple de ape. Datorită forței
impactului.

E ca o nouă eră glaciară. Au dispărut
dinozaurii din România. Va trebui să
rena tem.

Brâncu i n-a existat

A existat doar o poartă urâtă i frumos
scârțâitoare unde tinerii se logodeau,
A a zis a sărutului,
N-avea nicio legătură cu unirea a doi
îndrăgostiți.

i poarta aceea n-avea nici clanță, nici
lustruită nu era, păianjenii i stelele de
pe cer i i făceau culcu ul la fereastra ei.
A mai existat i o masă rotundă fără
nici un fel de accesoriu,
Nefolosită de oamenii de rând.
Doar Sfântul Petru i Iisus au luat Cina
cea de Taină în tăcere acolo. Acolo
unde Brâncu i nu exista.

i o Doamnă Pogany pe numele ei, cu
ni te ochi mari expresivi i un nas fin
ca de primadonă.

Capul. Capul lung cât un ou. Un
adevărat Oblio în țara capetelor
pătrate. i o coloană imensă a mai
existat.

Una fără cap i fără coadă, începea în
centrul pământului i se termina în
cealaltă galaxie, la capătul universului,
deci fără nicio noimă.

Coloană zice-se a infinitului. Însă
infinitul nu se întinde de aici până aici.
El e întins doar între brațele
mântuitorului. În vârf purta un giulgiu
însângerat. Nu tie nimeni cine îl
lăsase.

i fluturii i vulturii îi dădeau târcoale
arareori în erele sfâr itului de univers,
dincolo de glaciațiuni i stele.

i pentru că toate acestea trebuiau să
poarte un nume.

Domnul acela cu giulgiul însângerat
întors precipitat din vârful existenței
noastre l-a numit părintele sculpturii
moderne. Un nume ce une te munții cu
apele, istoria cu infinitul. Ce vreți mai
mult?

Pagina 13 (Turnul Negru):

Laurențiu-Ciprian
Tudor, *Goblen cu
Liliana Ursu*

Mădălina
Mogeanu, *Mama*

<http://www.ascedu.ro/revista.html>

Traseul de lectură:

